

Nr 251.

Av herr **Larsén**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående understöd åt Erik Vilhelm Nilsson.

I proposition nr 126 föreslår Kungl. Maj:t, att riksdagen måtte medgiva förhöjt understöd åt Erik Vilhelm Nilsson, vilken erhållit svår kroppsskada vid militärtjänstgöring. De omständigheter, under vilka skadan skedde, angivas i propositionen, men om måttet av det lidande, ifrågasatt person fått utstå, icke blott genom skottskadan utan även genom de upprepade operationer, som måst vidtagas för att om möjligt återställa själsförmögenheter och arbetsförmåga, kan propositionen endast giva en svag föreställning. Trots alla vidtagna åtgärder är Nilsson för all framtid arbetsoduglig på grund av nedsatta själsförmögenheter, och därtill kommer, att han på grund av epileptiska anfall måste vara föremål för särskild omvårdnad.

Enär skadan skedde före ikraftträdandet av förordningen den 18 juni 1927 om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring, har understöd icke kunnat beviljas enligt denna förordnings bestämmelser. Arméförvaltningens civila departement tillstyrker emellertid i sitt den 16 april 1929 avgivna yttrande framställning till riksdagen om dispens i förevarande fall från övergångsbestämmelserna i nämnda förordning (prop. sid. 11—12). Då med hänsyn till befarade konsekvenser statskontoret i sitt utlåtande den 16 augusti 1929 avstyrkt denna av departementet ifrågasatta dispens och riksdagen i allmänhet är synnerligen känslig för invändningar av denna art, har Kungl. Maj:t i propositionen hemställt om pensionsförhöjning enligt andra grunder och till lägre belopp än den av arméförvaltningens civila departement ifrågasatta och av föreliggande särskilda omständigheter betingade.

Före ikraftträdandet av förordningen den 18 juni 1927 har, såvitt myndigheterna känna, ej under militärtjänstgöring i fredstid inträffat något olycksfall, varigenom den skadade fått utstå lidanden jämförliga med dem, Nilsson utstått eller kommer att få utstå, eller där olycksfallet medfört sådana för den skadade ödesdigra verkningar som i här föreliggande fall påvisats (prop. sid. 11). Några för statskassan allvarliga konsekvenser skulle således icke uppstå, om Nilsson tilldelades livränta enligt nu gällande bestämmelser, helst som det i förevarande fall icke gäller ett redan avgjort ärende. Myndigheterna hava nämligen, ehuru det redan är fastslaget, att den skadades tillstånd är av bestående art, ej upptagit ärendet till slutligt avgörande. De hava därvid otvivelaktigt letts av den helt mänskliga och fullt riktiga uppfattningen, att det skulle innebära en grym orättvisa, om den beväringssman, som svårare än någon annan drabbats av skada

i tjänsten, nu skulle av enbart formella skäl tilldömas lägre livränta än den sedan år 1927 gällande förordningen förutsätter. Även den högsta livränta, som enligt nu gällande bestämmelser kan tilldömas, utgör knapp ersättning för den skadades framtida underhåll och vård men ingalunda ersättning för de uppoffringar, föräldrarna redan måst göra, och än mindre för det lidande, Nilsson utstått och under sin återstående levnad måste utstå.

På grund av vad sålunda anförts, får jag hemställa,

att riksdagen måtte i anledning av Kungl. Maj:ts proposition 126 medgiva, att till förre värnpliktige Nilsson må — utan hinder därav, att det olycksfall, på vilket förevarande framställning grundas, inträffat före den 1 januari 1928 — från och med den 1 januari 1929 från beväringssmanskaps invalid- och pensionsfond utbetalas en årlig ersättning med belopp, motsvarande skillnaden mellan den livränta, som, därest förordningen den 18 juni 1927 om ersättning i anledning av kroppsskada, ådragen under militärtjänstgöring, varit å Nilsson tillämplig, skulle enligt beslut av riks försäkringsanstalten tillkommit honom, samt den Nilsson eljest tillkommande livräntan.

Stockholm den 4 mars 1930.

G. A. Larsén.